

כמו כלבים ביער

ורטיגו

שְׁמַעְנוּ רַחֲשִׁים בֵּין הַשִּׁיחִים.
 שְׁמַעְנוּ צְעָדִים,
 שְׁמַעְנוּ לְטָאָה נִמְלָטָה
 כְּמוֹ פֹשֶׁעַ מֵהַחֶק,
 שְׁמַעְנוּ יִלְלוֹת מֵהוֹאֲדֵי הָרְחוֹק.
 שְׁמַעְנוּ נְקִישׁוֹת שֶׁל אֲצִטְרָבֵל וּמַחֲטִים,
 וְיֵהָד שֶׁל מְנוּעִים, כַּחוֹת שֶׁל סוֹס.
 שְׁמַעְנוּ זֹוג בְּרָכִים נִקְרָעוֹת
 אֶל תוֹךְ סִלְעֵי הַגִּיר,
 אֶת הַקּוֹצִים שְׁמַעְנוּ. אֶת הָעִיר.
 וְאֶת הָרוּחַ הַנִּשְׁרָטָה
 בִּירֵחַ הַנּוֹלֵד.
 שְׁאֲפָנוּ רְסִיסֵלַע מַעֲנָה
 וְנִשְׁמָנוּ
 קָנָה אֶל תוֹךְ קָנָה.
 שְׁמַעְנוּ אֶת הַזֶּרֶם הַפּוֹעֵם
 וְקָרַב חֲכוּף
 וְלֹא רָאִינוּ כְּלוּם בְּתוֹךְ הַחֶשֶׁק הַסָּבוּף.

ריח ההתמסרות

אתה דופק בדלת –
אני פותח.
אתה מדיק מראש בהוראות –
בלי דאודורנט, בלי ריחות.
רק ריח גבר.
אתה והזמן מתקצרים כשאני מתארך.
אני רועד.
אפילפסיה? אתה שואל.
"נרגש שאתה כאן".
אני נסחט ומחיה.
אני אוהב (גם אחרי הרעידה).
אתה הולך.

אני אוסף את כל השאריות
לא לפני שמערבל שוב
את הרק שלך בפה שלי, ושוב.
את כל הדי אן אי המרסס
אוסף בנילון חתום,
כמו גופה עטופה
בשק שחר-אטום,
שלא יריחו את הריח,
ריח טחב, ריח תחת,
ריח ההתמסרות.

אין בה מות
בשקית המלכלכת,
המשלכת.
זה רק הרק המתערבל.

אני מסים לנקות
את הכרית, את המקלחת.
הרוח העלימה כל טפה.
אין זכר,
אין ריח
גבר.

כמו כלבים ביער

אני רוצה אותך בין העצים ביער הכרמל.
ליד השביל הנמתח מתחת לאוניברסיטה.
בשמש.

אני רוצה את הלשון שלך
משתפלת, מלחיתה,
מנחיתה את מעלות החם.
אני רוצה שתסמן את מעבה העשבים,
זהב זהב –

שהאדים המתעבים
אל קנה הנשימה שלי
כמו עלית אם די אם אי
יחוללו את השגול
וצליל העשב הפריך
וצליל האגנים המתנגשים
וצליל הגהירות
כלומר הדהירות –
כמו כלבים ביער.

לראשונה

רציתי שנהיה הסלע,
שנהפך למאבן,
לפיה היסטוריה.
רציתי שנתעטף במלח
כגלימת לבן מלכות
עטוף זרועות של אלמגים.
רציתי שנהיה זכוכית
שנתרככה בה החדות
מהתאחדות.
רציתי שנהיה ברזל חלוד,
לא מתכת אצילה.
רציתי שנהיה סלע.
שם טבעתי –
לראשונה.